

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Kaliszu nie obciążył powoda R. H. kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, że powództwo zostało oddalone z uwagi na podniesiony zarzut przedawnienia. W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, że w takich sytuacjach można zastosować art. 102 k.p.c. i nie obciążyć powoda kosztami procesu.

Zażalenie od tego rozstrzygnięcia złożył pozwany uznając, że nie ma podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. w niniejszej sprawie.

Powód wniósł o oddalenie zażalenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Należy podkreślić, że powód przegrał sprawę w całości. Zgodnie więc z art. 98 k.p.c. powinien zwrócić koszty przeciwnikowi w całości. Art. 102 k.p.c. stanowi wyjątek od wyżej wskazanej reguły i nie można tego wyjątku interpretować rozszerzająco. Prawdą jest że Sąd Najwyższy w niektórych - wyjątkowych stanach faktycznych wynikających ze stosunku pracy - uznał, że oddalenie takiego powództwa z uwagi na przedawnienie może uzasadniać nie obciążanie powoda kosztami procesu (por. wyrok SN z dnia 5.12.1967 r., III PRN 78/67, OSNCP 1968/1/185).

Nie oznacza to jednak, że judykatura stworzyła regułę mówiącą, że w sytuacji oddalenia powództwa z powodu zarzutu przedawnienia należy zawsze stosować art. 102 k.p.c. i nie obciążać przegrywającego kosztami należnymi przeciwnikowi.

Przeciwnie w literaturze podkreśla się, że oddalenie powództwa z uwagi na przedawnienie jest rozstrzygnięciem merytorycznym i to typowym. Natomiast o nieobciążaniu strony przegrywającej kosztami procesu sąd orzeka na podstawie okoliczności konkretnej sprawy zasługujących na miano wyjątkowych. Nie może więc samo w sobie uzasadniać zastosowania dobrodziejstwa wynikającego z art. 102 k.p.c. (por G. Misiurek /w/ Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod redakcją Henryka Doleckiego i Tadeusza Wiśniewskiego, Tom I, Warszawa 2011, s. 387; Andrzej Daczyński, Koszty postępowania cywilnego, Warszawa 201, s. 241; H. Ciepla /w/ Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod redakcją A. Marciniaka i K. Piaseckiego, Tom I, Warszawa 2014, s. 404).

W niniejszej sprawie nie było więc podstaw do nieobciążania powoda kosztami postępowania. Mimo więc, że rozstrzygnięcie na podstawie art. 102 k.p.c. ma charakter dyskrecyjny i jego kontrola instancyjna jest ograniczona (por. post. SN z dnia 18 kwietnia 2013 r., III CZ 75/12) należało zmienić zaskarżone postanowienie wobec naruszenia reguł zawartych w tym przepisie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało zgodnie z art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.